

LBRIS

We know
books

INDRA SINHA

OAMENII LUI ANIMAL

Traducere din limba engleză

VERONICA TOMESCU

editura rao

CASETA UNU

Odinioară eram om. Așa mi s-a spus. Eu unul nu-mi amintesc, dar cei care mă cunoșteau când eram mic spun că mergeam pe două picioare ca un om.

– Erai așa de dulce, un îngerăș neastâmpărat. Te ridicai pe vârfuri, Animal, fiule, și scotoceai prin dulap după mâncare.

Chestii de genul ăsta îmi spuneau. Atât că, de cele mai multe ori, nu prea era nimic de mâncare și în plus nu toată lumea, ci doar Mama Franci spune asta, și nici nu spune așa, *ci tu étais si charmant, comme un petit ange méchant*, fiindcă așa se vorbește în țara ei, și în plus nici măcar nu sunt fiul ei și nu sunt în nici un caz un înger, dar e adevărat că Mama mă știe de când sunt, adică de aproape douăzeci de ani. Cei mai mulți de aici nu știu câți ani au, eu știu, pentru că m-am născut cu câteva zile înainte de noaptea aia, de care nu vrea să-și amintească nimeni din Khaufpur, dar nici nu poate nimeni să o uite.

– Ce băiețaș frumușel erai, când aveai trei, patru ani. Aveai ochi mari, negri ca Lacul de Sus la miezul nopții, și căpșorul acoperit de cărlionți. Ce mai zâmbeai! *Tu étais un vrai bourreau des coeurs*, aveai un zâmbet care să frângă inima unei mame, așa îmi vorbea.

Mergeam în picioare, așa spune Mama Franci, și de ce-ar minți? Dar lucrul ăsta nu mă consolează cu nimic. E o faptă bună să-i amintești unui orb că înainte vedea? Preoții care șușotesc vrăji în urechile morților nu spun „Bucură-te că ai fost viu“. Nimeni nu se apleacă să liniștească cu blândețe rahatul care zace în praf: „Încă mai semeni cu kebabul ce ai fost odată...“

De câte ori nu i-am spus Mamei Franci: „Nu mai vreau să fiu om“, dar niciodată nu i s-a întâpărit în creierii ăia ai ei idioți, sau poate că pur și simplu nu m-a crezut, ceea ce e de înțeles, având în vedere că se întâmpla atunci când îmi zăream chipul – oglinzile le evitam, dar mai este și umbra –, simțeam scârbă pură. În zilele mele de nebunie când îmi urlau voci în cap mă umpleam de furie împotriva tuturor lucrurilor care merg sau stau pe două picioare. Lista invidiei mele era nesfârșită: Mama Franci, celelalte călugărițe de la orfelinat, Chukku, paznicul de noapte, femeile care cară vase pe cap, chelnerii care balansează câte patru farfurii pe braț. Nu suportam să-i văd pe prietenii mei cum joacă șotron. Detestam vederea dansatorilor, a urșilor dresați aduși de împuțitii ăia din Agra, pe cei care merg pe picioroange, piciorul plus cârja lui Abdul Saliq, cerșetorul de la Poarta Pir. Invidiam bătlanii, stâlpii porților de fotbal, scările sprijinite de ziduri. Măsuram din priviri bicicleta lui Farouq și mă întrebam dacă merită și ea un loc pe lista celor urâte de mine.

Cum să înțelegeți așa ceva?

Lumea oamenilor trebuie privită de la nivelul ochilor. Al ochilor voștri. Îmi ridic capul și mă holbez la șlițul cuiva. Cu totul altă lume e aia de mai jos de mijloc. Credeți-mă, eu știu care nu s-a spălat pe boașe, eu simt putoarea chiloților plini de pișat și a fundurilor căcăcioase ale căror mirosuri slabe nu se ridică la nasurile voastre, bășinile duhnesc cu mult mai rău. Când mă apucă nebunia, zbier la lumea de pe stradă.

– Ia ascultați, oricât de al dracului de nenorociți ați fi, și nimeni nu-i atât de fericit pe cât ar avea dreptul să fie, măcar stați pe două picioare!

Nu vă speriați. O să se lămurească totul la timpul potrivit. Eu nu sunt deștept ca voi. Nu pot să servesc fiecare cuvânt ca pe o chiftea de soi. N-o să-și ia zborul dintr-odată de la mine din gură nici un pescăruș albastru. Dacă vreți povestea mea, n-aveți decât să o luați așa cum v-o spun eu.

CASETA DOI

Primul lucru pe care vreau să-l zic e către Jarnalis¹ Kakadu, care a venit încoace din Ostrali. Salaam, Jarnalis, eu sunt, Animal, vorbesc pe casetă. Nu pe cea pe care mi-ai dat-o tu. Aia nu mai merge, a udat-o ploaia, biluțele negre se poate să fie rahat de scorpion. A trebuit s-o ascund după ce-ai plecat tu, am pus-o într-o gaură din perete. Mult a mai stat acolo, n-am folosit-o niciodată cum am promis, acum s-a dus dracu', presupun că te gândești păcat de pantaloni.

Îmi voi ai povestea, ai spus c-o pui într-o carte. N-am vrut să vorbesc despre asta. Am spus ce mare lucru să îmi apară povestea într-o carte? Am spus: sunt o ființă mărunță, nici măcar omenească, la ce o să fie bună povestea mea? Mi-ai zis că uneori poveștile oamenilor mărunți de pe lumea asta pot face lucruri mari, așa vorbiți voi ticăloșilor întotdeauna.

Am spus: despre locul ăsta s-au scris multe cărți, nici una n-a schimbat nimic în bine, de ce să fie a ta altfel? O să behăi și tu ca toată lumea. O să vorbești de *drepturi*, *legi*, *justiție*. Vorbele astea sună la fel din gura mea ca din a ta, dar nu înseamnă același lucru, Zafar zice că asemenea vorbe sunt ca umbrele pe care le face luna în fabrica Kampaniei, își schimbă forma mereu. În noaptea aia a fost otrava, acum ne sufocă vorbele.

Îți mai amintești de mine, Jarnalis? Eu îmi amintesc de tine, de ziua când ai venit aici cu Chunaram. Cum de-ai făcut greșeala să-l angajezi

¹ Jurnalist, de la engl. *journalist* (n.tr.)

pe jegosu' ăla drept *chargé d'affaires*? Pentru el, orice se poate pentru bani, doar a luat bani de la oameni ca să se uite cum își smulge el degetul mic. Cred că n-aveai de unde să știi că una dintre activitățile lui este acostarea străinilor. Zi de zi merge să aștepte Shatabdi, stă pe peronul unu, exact în locul unde se oprește vagonul de clasa întâi cu aer condiționat. Tu te-oi fi dat jos din tren cu o înfățișare pierdută. Ei, păi la ce e bun Chunaram, dacă nu la asta?

– Da, vă rog, doriți taxi? Trebuie hotel? Cel mai bun din Khaufpur. Vedeți orașul? Vreți ghid? Trebuie traducere? Jarnalis?

Odată ce a aflat de ce ai venit, îți promite să-ți arate tot. Lucrurile cele mai sălbatice, cazurile cele mai grave. Pe cei ca mine.

– Băiatul ăsta, ți-o fi spus, a pierdut totul în noaptea aceea.

Ce față aveai când te-a adus aici, când ai dat deoparte folia de plastic, te-ai îndoit din șale să te bagi prin gaura din zid. Cu ce lăcomie te-ai uitat în jur. Simțeam cât ești de hămesit. Aveai să devorezi tot. Te-am privit cum înregistrezi totul cu ochii, pământul bătătorit de pe jos, pereții de piatră netencuiți, cărămizile de bălegar zidite lângă vatră, fumul șerpuind prin aer ca un sardarji care se coafează.

Când m-ai zărit, ți-au sclipit ochii. Evident că ai încercat să o ascunzi. Ai luat dintr-odată o înfățișare solemnă. Namasté-ul tău avea tonul ăla pe care am ajuns să îl cunosc, șușotit și respectuos de parcă ai rosti o rugăciune, ca și cum te-ai afla în fața stăpânului morții.

– Jarnalis, mă informează Chunaram, chicotind de ziceai că a găsit un sac cu aur, eu ghicisem deja. Nu vorbește hindi, spune Chunaram. Animal, te faci cu cincizeci de rupii, vorbește și tu până se termină caseta.

– Despre ce să vorbesc?

– Ca de obicei, ce altceva?

Deja ieșea cu spatele pe ușă.

O, ce față ai făcut când s-a cărat. Ce te-ai mai speriat. Dar vezi tu, Chunaram are altele de făcut, trebuie să-și vadă de taraba lui de chai. Când ți-a dat salaam, ai văzut că are nouă degete?

Așa că, ce era de făcut? Tu ședeai acolo și te holbai la mine așa, ghurr-ghurr, de parcă ai avea ochi de nasturi iar ai mei ar fi butonierele.

Am zis:

– Nu te mai holba du-te-n mă-ta că nu vorbesc.

Am spus-o în hindi, nu trebuie să arăt că știu ceva englis, Chunaram primește o plească pentru traducere. Tu mi-ai făcut semn din mână că e-n regulă, și te-ai holbat mai departe. Ți-am zis labagiu. Tu ai dat din cap și mi-ai zâmbit. Khaamush, tăcut fost-am apoi. După o vreme am mai adăugat o tăcere la prima.

În craniu ți se fugăreau gândurile ca șobolanii. Le auzeam ca pe vocile din capul meu – de ce s-a oprit din vorbit băiatul ăsta, ciudat ca un șarpe înaripat este, rezemat de perete, ce mai expresie are pe chip, ar fi frumușel dacă n-ar fi așa morocănos, ce mai piept are, puternic ca de luptător, cum de se ridică din șoldurile astea străambe de care atârână picioarele ca niște capete de sfoară, o, doamne, i se ridică coșul pieptului de parcă e gata-gata să vomite, poate că-i bolnav, băiete, ce ai, vai, interogațiile mele mute îi accentuează convulsiile, cred că o să facă o criză, ce mă fac dacă moare, vai de mine, următoarele mele tentative desperade de a comunica, cu răsuciri de mână „de ce oare” și ridicări din sprâncene, par să provoace tremur violent, buzele nenorocitului se zvârcolesc într-un fel de agonie, oare ar trebui chemat un doctor, unde se găsește un doctor pe aici, chiar așa, unde dracu' sunt, ce mă-sa fac aici?

De fapt, Jarnalis, încercam să nu-ți arăt că râd de tine. După asta, aveam de-ales, am vorbit. Banda se târa. Atunci ai fost fericit; pentru asta veniseși. Erai ca toți ceilalți, venit să ne sorbi poveștile, ca să se minuneze străinii din țări îndepărtate că e atâta durere pe lume. Ca vulturii sunteți voi, jarnalișii. Se întâmplă ceva rău pe undeva, lacrimile ca ploaia în vânt, și iată-vă, atrași de mirosul de sânge. Ne-ați preschimbat pe noi khaufpurenii în povestitori, dar ai aceleiași povești mereu. Ous raat, cete nait, noaptea aia, mereu noaptea aia de căcat.

Ai ascultat politicoș, prefăcându-te că înțelegi, zâmbind din când în când *pour m'encourager*, cum ar zice Mama Franci. Erai atât de al dracului de sigur că vorbesc despre noaptea aia. Sperai că bolborosele care-mi ies din gură sunt poveștile îngrozitoare pe care veniseși să

le auzi. Păi, dracu' să le ia. În nici un caz n-aveam de gând să spun poveștile alea. Le-am repetat atât de des, că mi s-au tocit dinții de trecerea nesfârșită a cuvintelor.

Fără Chunaram care să-ți spună ce zic, puteam să-ți spun orice. Puteam cânta un cântecel porcous:

Poate că sunt doar un jegos
Dar pe mă-ta tot o miroso

Ha-ha-ha, vai de mine, ce față aveai, te întrebai: cântecul pe care îl cântă băiatul ăsta, cu o melodie așa nasoală, ce e oare, sună ca o jeluire, dar *pourquoi il rit?* Ai scrijelit ceva în carnet. Hai că-ți zic eu ce. „Animal a incantat o poezie, probabil un cânt tradițional de jale, mai înainte era înnebunit de durere.“

Jarnalis, ai fost un prost. Tot ce merita la tine erau pantalonii. Șase buzunare, le-am numărat eu. Două pe lateral, două pe față, două pe cur. Cu șorturi ca acelea n-ai nevoie de casă. Dintr-un buzunar ai scos un pachet de țigări și din altul o brichetă lucitoare, a scrâșnit când ai deschis-o dintr-o mișcare și a țâșnit o flacăra. Ce-mi doream bricheta aia, dar și mai mult îmi doream pantalonii tăi.

Astfel și astfel trecu timpul. S-a întors Chunaram duhnind a scuze și a tărie, ați făcut schimb de palavre englis. A zis:

– O să ascult caseta.

Chestia aia a chițait ca un șobolan cu spatele frânt și mi-am auzit vocea cum își câștigă cele cincizeci de rupii.

Păi, Chunaram a fost șocat. Începe să răcnească, ciocănindu-se cu emfază pe frunte și făcând rotocoale în dreptul tâmplelor.

– Cretinule! Nu ești normal. N-ai spus ce se cerea.

– Am făcut cum mi s-a spus.

– Trebuie să mai faci o dată. Trebuie să spui poveștile adevărate.

– Să mi-o sugi! am spus eu cu gesturi de masturbare. Eu ți-am zis ție să te duci să te îmbeți?

– Băiat nenorocit ce ești, zbiară Chunaram. Cine o să plătească porcăria asta? De ce n-ai scuipat chestiile obișnuite?

Mă gândisem la asta.

– Pentru mine e ceva obișnuit.

– Pe mă-ta o miroso? De unde ai scos asta, ticălos pervers ce ești? Data viitoare când te mai rog să înregistrezi o casetă, tacă-ți gura.

După asta, Jarnalis, nu mă mai aștept să te întorci, dar tu apari a doua zi cu Chunaram tot numai un rânjet *qui me dit que* Jarnalis vrea ca tu să continui să-ți spui povestea.

– Nu mă întreba de ce, spune el. Ieri, cu ce-ai spus, am crezut că e una dintre crizele tale cretine de nebunie, recunosc că am greșit, ai nimerit-o, acum îmi zic că jarnalisul ăsta e tâmpit.

Dă din umeri și trage o thook pe jos. Atât de încrezut arată, că mă hotărâsc pe loc să îi dau dobitocului o lecție.

– Nu mai vorbesc la mașina cu casete.

Așa că Chunaram mă ia cu frumosul, se roagă de mine.

– Gândește-te la bani. Jarnalis scrie o carte despre Khaufpur. Noaptea trecută ți-a dat caseta la tradus. Astăzi vine și spune că n-a mai găsit niciunde asemenea franchisețe ca în mizeria aia a ta. Zău că eu îl cred nebun, dar ascultă cum l-am îmbrobodit pe sculă ăsta, i-am spus că ești un orfan din noaptea aia, ai crescut într-un orfelinat zălud de franci, ai trăit pe străzi ca un câine, ești un caz unic. Jarnalis chiar îți vrea povestea, ar putea fi o afacere bănoasă, nu-mi strica apele.

– Păi, zic eu, prefăcându-mă că mă gândesc. Nu.

– Ascultă, poți să o lălăiești. Fă zece casete. De ce zece? Douăzeci. O să îți fac cinste cu kebab gratis la mine cât timp durează.

Wah Jarnalis, mult bănet trebuie să-i fi oferit, kebaburile lui sunt faimoase în tot Khaufpurul, mă rog, cel puțin în Spărgătorul de Nuci, în partea noastră de Khaufpur, dar îmi ajunge să arunc o privire la fața lui lacomă și mă hotărâsc.

– Mânci căcat sărat, nu vreau.

Așa că Chunaram iar zbiară, eu mă hlizesc, tu între timp vrei să știi ce se petrece. Chunaram bagă niște guftagoo englis, apoi mă ia iar pe mine.

– Jarnalis spune că e o șansă mare pentru tine. O să scrie ce spui în cartea lui. O s-o citească mii de oameni. Poate o să devii celebru.

Uită-te la el, uită-te la ochii lui. Spune că mii de oameni văd cu ochii lui. Gândește-te la asta.

Mă gândesc la ideea asta îngrozitoare. Ochii tăi plini de ochi. Mii care se holbează la mine prin găurile din capul tău. Curiozitatea lor mă arde pe piele ca acidul.

– Ce să le spun eu la ochii ăștia? Îl întreb pe Chunaram. Ce pot să spun ca să înțeleagă ei? Au dormit oare miile astea de ochi măcar o noapte într-un loc ca ăsta? Se cacă ochii ăștia pe șine de tren? Când au răbdat de foame ochii ăștia? Ochii ăștia nenorociți, ce știu ei de viețile noastre?

– Nu vorbi așa, spune Chunaram, aruncându-ți o privire temătoare. Gândește-te la kebab. În plus, zice dând din cap către cărpele mele, poți să-ți cumperi o cămașă și un pantalon bun, să mergi la cinema în fiecare seară, să cumperi cel mai bun loc, kulfi¹ să mănânci.

Cu Chunaram totul se reduce la bani, tocmai sunt pe cale să-i spun să și-i bage în cur când mă trăsnește o idee.

Chunaram își iese din pepeni.

– Idiotule, strigă. Am afacerea în palmă. De ce vrei să o distrugi cu pretenții prostesti?

– E povestea mea. Dacă nu e de acord, n-o spun.

– Bagă-ți mințile-n cap, zice el, cum să cer așa ceva?

– *Je m'en fous* dobitoc cu nouă degete.

Știi că Chunaram n-o să se lase, el trăiește pentru bani, dar când îți vorbește cuvintele îi ies din gură ca pietrele. Îi ghicesc gândurile: băiete badmaash, prea te crezi mare, împuțitule, vorbitor de franci, și s-a urcat la cap, ticălosule. Amestecat cu toate astea e ce-ți spune ție. Cunosc cele mai multe cuvinte englis, cele pe care nu le cunosc își scui pă înțelesul în urechea mea. *C'est normal*. De când sunt mic aud gândurile oamenilor chiar și când au buzele închise, plus că prind comentarii *en passant* de la tot soiul de lucruri, animale, păsări, copaci, pietre care mă salută. Ce voci sunt astea, n-are rost să mă întrebați. Când i-am zis în sfârșit Mamei Franci despre ele, s-a îngrijorat, *soit un*

¹ Înghețată (n.tr.)

fléau soit une bénédiction, blestem sau binecuvântare, asta a spus. Păi ea ar trebui să știe doar are capul plin de îngeri și demoni care se războiesc. M-a dus la un doctor, așa l-am cunoscut pe Khă-în-Borcan, despre care o să povestesc mai încolo, dar vocile, unele sunt ca niște artificii care pocnesc în aerul din apropiere, altele sunt în mine, dacă ascult cu atenție le aud cum se ciondănesc sau vorbesc aiurea. Odată mă uitam la Nisha, o voce spune: îi curge părul din cap ca istoria. Ce mă-sa înseamnă și asta? Eu nu știu. Unele voci curg încet cum se topește mierea la soare, Elli și cu mine am văzut o lăcustă care își întinde aripile stacojii în Spărgătorul de Nuci, lălăia: „Arăt atât de bine“. Am spus cu voce tare:

– Da, până nu te vede o pasăre.

Cum s-a mai uitat Elli la mine. O interesau vocile mele, fiind doctoriță cu misiunea de a salva, până și răhăței ca mine. Ajung imediat și la Elli, și la Khă-în-Borcan, dar acum povestesc cum îi dădeau dureri de cap gândurile lui Chunaram. Bietul nenorocit bătea câmpii ca un suflet pierdut, nu voia să îți spună pretenția mea, la un moment dat s-a încurcat atât de tare că a uitat și să vorbească englis, s-a văicărit în hindi: „Nu te simți jignit de ce cere idiotul ăsta“. Atunci am știut că l-a prins pofta de bani de urechi.

– Domnule, bălmăjește Chunaram, Domnule, îmi pare atât de rău, băiatul ăsta zice că dacă vorbește cu ochii cartea trebuie să conțină numai povestea lui și nimic altceva. Plus că trebuie să fie cu cuvintele lui.

Numai povestea lui? Numai cu cuvintele lui?

– Domnule, e un împuțit, dar povestea e bună.

Jarnalis, te încrunți, pe frunte îți dănțuiesc figuri ciudate. Bagi gitpit cu Chunaram, care se roagă:

– Las-o-ncolo de pretenție. E imposibil. Jarnalisul ăsta are deja un plan pentru carte. S-a căzut deja de acord. Jarnalis vorbește de un agent, plus de un tip pe care îl cheamă editor.

N-are sens. Cum să hotărască străinii de la celălalt capăt al lumii, care n-au pus niciodată piciorul în Khaufpur, ce trebuie spus despre locul ăsta?

– Cred că așa merge treaba, spune Chunaram, că jurnalisul mituiește agentul, agentul mituiește tipul. Afaceri, na?

Râde, ticălosul rânjit crede că a câștigat.

Păi, eu sunt orbit dracului de furie, aici și acum o să retez beregata planului ăstuia.

– Dă-mi adresa tipului ăsta editorul, o să trimit o scrisoare! O să spun că Jarnalis nu trebuie lăsat să spună povestea mea. Vine aici țanțoș ca un star de cinema împuțit. Ce? Crede că e primul din afară care vizitează orașul ăsta nenorocit? Lumea se ploconeste să-i atingă picioarele, domnule, te rog domnule, ajută-ne domnule, domnule băiatu', domnule nevasta, domnule năpasta. O, ce-i mai place nesimțitului! Sultan printre sclavi e el, ascultă cu atâta milă îngâmfată, se face că-i pasă, dar adevărul e că o să plece și o să-i uite pe toți, până la ultimul. Pentru cei de teapa lui noi nu suntem oameni adevărați. N-avem nume. Suntem niște hoarde care îi trec în zbor pe la coada ochiului. Figuranți suntem, în filmul lui. Păi, la dracu' cu asta. Spune-i domnului ticălos mahăr că e filmul meu ăsta în care e acum și că în filmul meu nu e decât un singur star adică eu.

– Nu-i spun toate astea, zice Chunaram, dar știm amândoi că n-are-ncotro, are de-a face cu Animal, nu cu unul dintre agaricii săi, nimeni nu mă poate păcăli pe mine, fac ce vreau.

De câte ori nu l-am privit pe Chunaram cum își încheie afacerile? După toată vorbăria, urmează mereu o tăcere când trec banii de la unul la altul, se numără bancnotele, se împăturesc, se pun bine. Ce e liniștea asta? Jarnalis, îți spun eu. Din partea ta e rușine pentru că știi că dai nici doi bani pe ceva neprețuit. Chunaram n-are rușine, tăcerea lui e încântare, a luat o avere pentru ceva ce el consideră fără valoare.

Așa că urmează tăcerea.

– Încă o chestie, trebuie să-mi dea pantalonii.

Trec două zile, vine Chunaram cu un pachet. Înăuntru e mașina și multe casete, împăturiți deasupra sunt pantalonii. Primul lucru pe care-l fac e să-i pun pe mine, sunt prea largi, dar legându-i cu o sfoară îi fac strâmți. E ceva tare într-unul din buzunare. Bag mâna, iese bricheta lucitoare. Are pe ea poza unui tun și niște litere. O țin la lumină și

deslușesc litere englis. PHUOC TUY așa că presupun că așa te cheamă, Phuoc Tuy. Pe partea cealaltă în hindi e numele meu, ANIMAL, așa că știu că mi-ai dat și bricheta. Chunaram citește scrisoarea pe care ai trimis-o. „Animal, după părerea ta cărțile ar trebui să schimbe ceva. Și eu cred la fel. Când vorbești, uită de mine, uită de tot, vorbește direct celor care îți vor citi cuvintele. Dacă le spui adevărul din inimă, vor asculta.“ Mai continuă tot așa, apoi o parte care-mi place: „Pantalonii vin de la Kakadu unde sunt crocodili“.

Ce prost ai fost, Jarnalis! Ți-ai dat pantalonii dar ai plecat din Khaufpur cu nimic. Nici măcar o singură casetă n-am făcut. Nici una. Chunaram a spus dacă tot nu folosești mașina, o vând eu, așa că am ascuns-o în perete unde trăiesc scorpionii, de atunci până azi a trecut timp mult, probabil că te întrebi: de ce-și spune acum povestea putain ăsta? Ce s-a schimbat? Ce s-a întâmplat?

Ce s-a schimbat? Totul. În ceea ce privește ce s-a întâmplat, păi, circulă multe versiuni, fiecare ziar avea o altă poveste, nimeni nu știe adevărul, dar nu vorbesc pe caseta asta pentru adevăr sau cincizeci de rupii sau kebaburile împuțite ale lui Chunaram. Am de făcut o alegere, să zicem între rai și iad, necazul e că nu știu care e care. Așa stau lucrurile pe lumea asta că dacă o ființă găsește pacea, nu e decât o odihnă înainte de un chin și mai mare, nu știu cum ai putea denumi lucrurile pe care le-am făcut.

Jarnalis, sunt un ticălos împietrit, îmi ascund simțămintele. Ia întreabă oamenii, o să-ți spună că sunt la fel ca întotdeauna, oricine din Khaufpur o să mă arate cu degetul: „Iată-! Uite! E Animal. Merge pe patru picioare. Vezi, el e, îndoit de amărăciune“. Lumea vede exteriorul, dar înăuntru se întâmplă lucrurile adevărate, acolo nimeni nu se uită, poate că nu îndrăznesc. Sunt sigur că de asta au oamenii fețe, ca să își ascundă sufletul. Așa trebuie să fie, că altfel fiecare stradă din Khaufpur ar fi o cale către iad, de fapt Mama Franci oricum spune că așa e, numai că ea vede îngerii cum suferă; eu văd oameni panicați. Într-o seară, Farouq și cu mine, băuserăm mult bhang, cam destul cât să te faci să te tutuiești cu dumnezeu, ne chioram la femeile din Naya Bazaar, când